

Full diocesà

8 de setembre del 2019

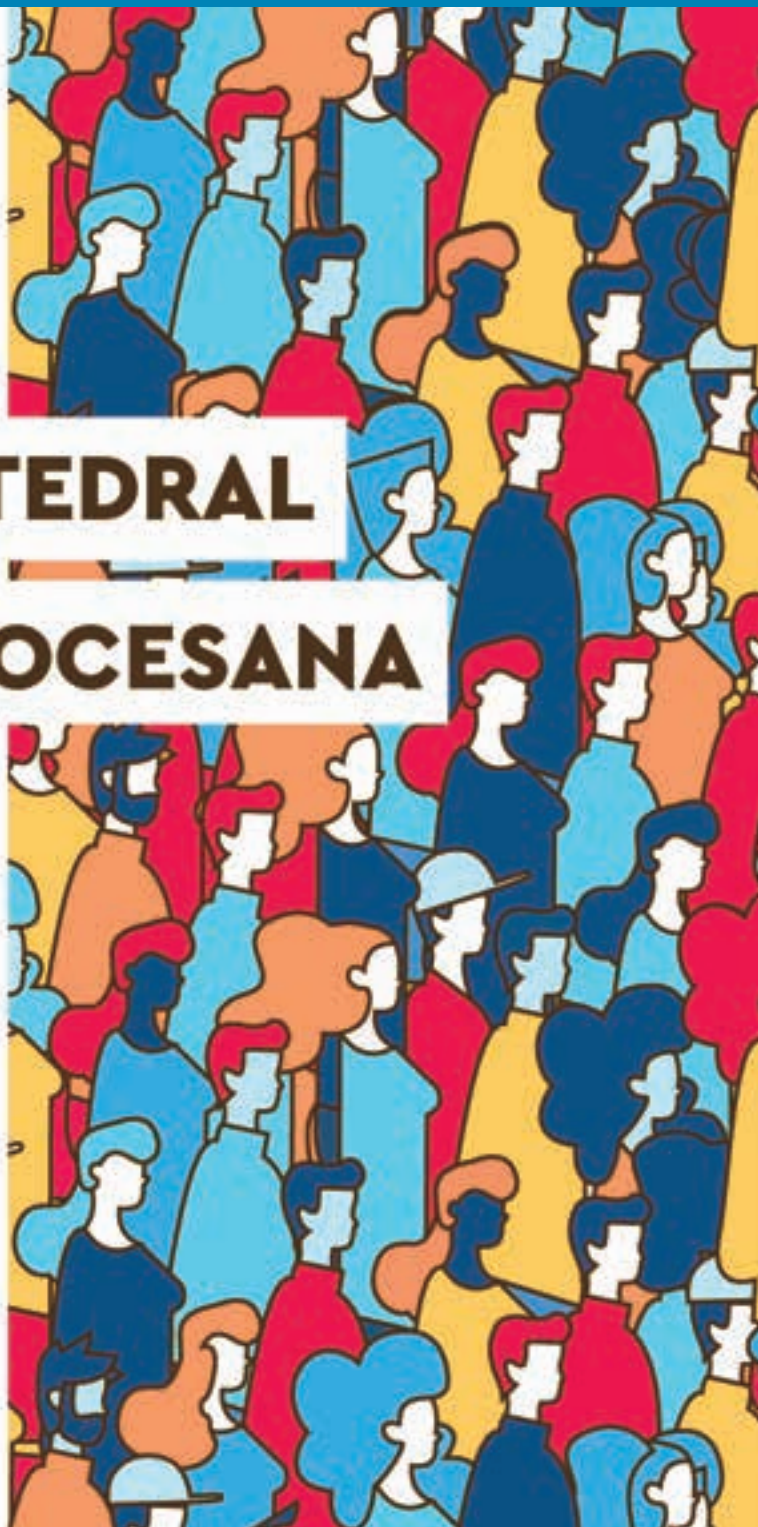
p5 –Diumenge comença el Sínode Diocesà

p7 –Un vigatà, general de l'Orde de Sant Joan de Déu

15 de Setembre 2019

DIA DE LA CATEDRAL

I JORNADA DIOCESANA

«Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu»

Diumenge XXIII durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de la Saviesa

Quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? Perquè els raonaments dels mortals són insegurs, són incertes les nostres previsions: el cos que es descompon afeixuga l'ànima, aquesta cabana de terra és una càrrega per a l'esperit, capaç de meditar. Si amb prou feines ens afigurem les coses de la terra, si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans, qui haurà estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel? Qui hauria conegut mai què desitjàveu, si vós mateix no haguéssiu donat la saviesa, si no haguéssiu enviat de les altures el vostre Esperit Sant? Així s'han redreçat els camins dels habitants de la terra, els homes han après a conèixer què és del vostre grat, i la saviesa els salva.

(9,13-18)

Salm responsorial

Al llarg de tots els segles,
Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.
(Salm 89)

Lectura de la carta de sant Pau a Filèmon

Estimat: Jo, Pau, ambaixador de Crist i pres per causa d'ell, recorro a tu intercedint a favor del meu fill Onèsim, jo que l'he engendrat en la fe estant a la presó. Ara te'l retorno com si t'enviés el fruit de les meves entranyes. Jo hauria volgut retenir-lo al meu costat perquè em servís en lloc teu mentre seré a la presó per causa de l'evangelí, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no m'hauria agradat obligar-te a fer un favor com aquest, si tu no el feies de bon grat. Qui sap si, providencialment, Onèsim se separà un moment de tu perquè ara el recobris per sempre, i no com esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però més encara ho ha de ser per a tu, tant humanament com en el Senyor. Per tant, si em comptes entre els qui tenim part en uns mateixos béns, rep-lo com em rebries a mi mateix.

(9b-10.12-17)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús anava amb molta gent. Ell es girà i els digué: «Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que

el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu. »Suposem que algú de vosaltres vol construir una torre. ¿No us asseureu primer a calcular-ne les despeses per veure si teniu recursos per acabar-la? Perquè, si després de posar els fonaments, no podíeu acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se'n i dirien: "Aquest home havia començat a construir, però no pot acabar." Si un rei vol anar a combatre amb un altre, ¿no s'asseurà primer a deliberar si amb deu mil homes podrà fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veia que no pot, quan l'altre encara és lluny li enviarà delegats a negociar la pau. Així també ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té.»

(14,25-3)

«Els raonaments
dels mortals són
insegurs, són
incertes les nostres
previsions: el cos
que es descompon
afeixuga l'ànima»

L'amor ordenat

Rainero Cantalamessa, ofmcap

El passatge de l'evangeli d'aquest diumenge és un d'aquests que tenen la temptació de ser endolcits per semblar massa dur per a les oïdes. Cal aclarir que l'evangeli és a vegades provocador, però mai contradictori. Poc després, en el mateix evangeli de Lluc, Jesús recorda amb força el deure honrar el pare i la mare (cf. Lluc 18 20) i, a propòsit del marit i la muller, diu que han de ser una sola carn i que l'home no té dret a separar el que Déu ha unit. Llavors, com pot dir-nos ara que cal odiar el pare i la mare, la muller, els fills i els germans?

En hebreu no hi ha comparatiu de superioritat o d'inferioritat (estimar algú més o menys que una altra persona); ho simplifica i redueix tot a «estimar» o «odiar». La frase «si algú ve a mi i no odia el seu pare i la seva mare» ha d'entendre's, per tant, en aquest sentit: «si algú ve a mi sense preferir-me al seu pare i a la seva mare». El mateix passatge de l'evangeli de Mateu diu: «El qui estima el seu pare o la seva mare més que a mi, no és digne de mi» (Mateu 10, 37).

Seria totalment equivocat pensar que aquest amor per Crist està en competència amb els diferents amors humans. Crist no és un «rival en l'amor» de ningú i no té gelosia de ningú.

En l'obra «La sabata de ras» de Paul Claudel, la protagonista, cristiana fervorosa però al mateix temps bojament enamorada de Rodrigo, exclama interiorment, com si li costés creure's a si mateixa: «Per tant, està permès aquest amor envers les criatures? Veritablement Déu no en té gelosia?» I el seu àngel de la guarda li respon: «Com podria ser gelós del que ha fet ell mateix?» (acte III, escena 8). L'amor per Crist no exclou els altres amors sinó que els ordena.

La imatge

El Calvari va deixar indissolublement units a la creu l'ensenyament i l'obrar de Jesús; des del pessebre al moment suprem de l'acció salvadora, i després en tot el temps que el seu Esperit va conduint els seguidors a continuar l'obra de salvació.

Per això no ens hem de resistir a la creu, sinó posar-nos darrere seu: quan costa o serà difícil, quan sembla impossible, quan ho deixariem estar...

Jesús amb la creu (2009). Nilo Marques Gouvea

Agenda

Lit. hores: Setmana III

9 dilluns

La Mare de Déu del Claustre, a Solsona.

—Sant Pere Claver

Col 1,24-2,3/Salm 61/Lc 6,6-11

10 dimarts

Beats Domènec Castellet, Lluís Eixarc i companys màrtirs.

Beat Jacint Orfanell

Col 2,6-15/Salm 144/Lc 6,12-19

11 dimecres

Beat Bonaventura Gran

Col 3,1-11/Salm 144/Lc 6,20-26

12 dijous

El Santíssim Nom de Maria

Onom. de Dolça, Mireia i Marià

La Mare de Déu de Lluc

—Santa Maria de Montalegre

Col 3,12-17/Salm 150/Lc 6,27-38

13 divendres

—Sant Joan Crisòstom

1Tm 1,1-2.12-14/Salm 15/

Lc 6,39-42

14 dissabte

L'Exaltació de la Santa Creu

Nm 21,4b-9 o bé Fl 2,6-11/Salm 77/

Jn 3,13-17

Aniversari de l'ordenació episcopal del bisbe Romà

15 diumenge XXIV de durant l'any / Cicle C

—La Mare de Déu dels Dolors

Ex 32,7-11.13-14/Salm 50/1Tm

1,12-17/Lc 15,1-32

Matrícula oberta del grau i màster en Ciències Religioses

Ja està obert el període de matrícula per a les assignatures de grau i màster en Ciències Religioses per al curs 2019-20, finalitzant aquest el dimarts 17 de setembre. El dilluns 23 del mateix s'inicien les classes.

S'ofereixen assignatures, matèries i cursos oberts a totes aquelles persones interessades en el fet religiós en general, i en el cristianisme en particular, en relació i diàleg amb les diferents disciplines filosòfiques, humanístiques, teològiques, antropològiques i pedagògiques relacionades, amb modalitat tant per a estudiants oients com ordinaris.

En la graella d'assignatures (que podeu consultar a la web

www.iscrv.org) podreu veure els cursos de formació permanent del professorat de primària, secundària i cicles formatius reconeguts pel departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.

Els/les mestres d'Educació Infantil i de Primària poden cursar la DECA (Declaració Eclesiàstica de Competència Acadèmica) per tal d'habilitar-se com a mestres de Religió a l'escola, en un sol curs acadèmic, tant a Vic (Seminari) com a Manresa (Casal de l'Església).

Agraïm a la Direcció General d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya el seu suport i col·laboració.

Necrològica

M.I. Jacint
Capdevila i
Rosich

Havia nascut a Sant Joan de Vilatorrada el dia 4 d'abril de 1933 i va rebre l'orde del presbiterat el 17 de desembre de 1960.

Exercí el seu ministeri de prevere com a vicari mestre a la parròquia d'Avinyó (1961), vicari de Calaf (1963), professor al col·legi Sant Miquel dels Sants de Vic (1966), capellà de les Germanetes del Pobres de Manresa (1985) i adscrit a la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè de Manresa (2007).

Fou nomenat canonge de Santa Maria de la Seu de Manresa (1986), on exercí de secretari i administrador del capítol, com també de prefecte de cerimònies (2006).

Enguany passà a residir a la Casa Sacerdotal de Vic. Va morir a Vic el 2 d'agost del 2019, a l'edat de vuitanta-sis anys. Al cel sia.

Urgent: diumenge vinent, tret de sortida del Sínode

Jornada Diocesana i Dia de la Catedral

Tots ho tenim clar: el moment present de la fe a les nostres parròquies és clau. Tots veiem la urgència d'una renovació. Veiem que en els pròxims pocs anys la fesomia de les nostres comunitats pot canviar molt. ¿Serem capaços de rejevenir-nos, de connectar amb noves generacions?

Si mirem altres països del nostre entorn, a Europa, per exemple, ens adonem que no podem llançar la tovallola de cap de les maneres: arreu surten iniciatives que donen fruit. Certament que al darrere hi ha molt treball, molta pregària i una visió clara de cap on es vol anar.

El Sant Pare ens anima a una profunda conversió, una cursa de fons per als pròxims anys: una bonica partitura que engresca i il·lusiona.

Però, qui ho ha de fer?

La partitura és bonica. Però qui la tocarà? Uns diuen que «els de dalt han de canviar moltes coses» o que «altres en saben més»; altres senzillament estan atrapats en el tràfec diari. Tots estem una mica desconcertats: honestament ho hem provat tot i no sabem què més fer, com els deixebles que varen intentar pescar al llac durant tota la nit! I ara el bisbe convoca un Sínode? No és massa tard?

Per a qui és això del Sínode?

La resposta que diu l'Església és molt clara: tu, jo, tots fem falta. Tots tenim quelcom a dir i a fer en aquest moment d'urgència. Als pobles, quan hi ha foc, les campanes convoquen tothom a aturar l'incendi. La solidaritat de tots fa posar la pell de gallina: mai no hauríem pensat que hi ha tanta gent bona, que entre tots faríem front a aquella emergència. Darrere han quedat les petites desavinences veïnals, les crítiques subtils, les xacres de la salut... L'objectiu de salvar el poble i prosseguir la vida...

Aquest Sínode és una convocatòria d'aquest tipus: ¿no som davant un moment d'emergència on ens juguem el futur immediat de la diòcesi i del seu servei al nostre país? És el moment de passar de la lamentació a l'acció. És cert que davant una emergència cal tenir el cap fred i pensar què és el millor; no es pot actuar atabaladament, sinó anar a allò realment important i deixar les operacions d'estètica. El Sínode Diocesà és una aturada, un centrar-se per escoltar Déu que ens vol acompanyar en el camí del segle XXI. I fer-ho amb la voluntat decidida de posar en pràctica allò que Déu ens digui.

Diumenge vinent: el tret de sortida!

Apunta't a aquesta Jornada Diocesana excepcional. S'ha preparat per explicar què és el Sínode Diocesà, com serà i com hi podem participar. Aixeca't. Aixequem-nos. Déu confia en tu. Ens hi veurem?

PROGRAMA D'ACTES

A les 10 del matí començarà la jornada al Seminari de Vic. Xerrada a càrrec de Mn. Josep Maria Riba i Mn. Joan Mir. Hi haurà tallers amb Anna Lleyda i Remigi Palmés, i una xerrada de Mn. Jaume Casamitjana i Josep M. Sucarrats.

Dinar a les 2. Es pot optar per fer-ho al restaurant del Seminari (avisant en fer la inscripció) o, com altres anys, compartir àpat familiarment.

A la tarda, a 2/4 de 6, eucaristia a la catedral de Vic, presidida pel senyor bisbe.

INSCRIPCIONS: www.bisbatvic.org; correu electrònic: registre@bisbatvic.com; telèfon: 93 883 26 55.

Francesc Rosaura deixa la direcció de «Signes dels temps»

Encara no es coneix el nom del successor

El dia 31 de juliol Francesc Rosaura deixava la direcció i presentació del programa de TV3 «Signes dels temps». En un missatge als delegats diocesans de mitjans de comunicació social explica: «He estat dinou anys treballant en informació religiosa a la televisió pública del nostre país. Crec que ha arribat el moment de deixar aquesta responsabilitat i emprendre nous camins professionals. A partir del mes de setembre continuaré treballant en altres projectes de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA).»

«Signes dels temps» és un veterà espai televisiu que amb trenta-tres anys d'història s'emet el diumenges a les deu del matí. Es va estrenar a Televisió de Catalunya l'any 1986 gràcies a un acord entre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV) i la Conferència Episcopal Tarraconense. Des de llavors s'ha mantingut en antena de manera contínua i s'ha convertit en un dels programes més veterans de la cadena pública catalana.

Per ara no s'ha comunicat qui serà el nou director, en espera de les informacions de la nova temporada.

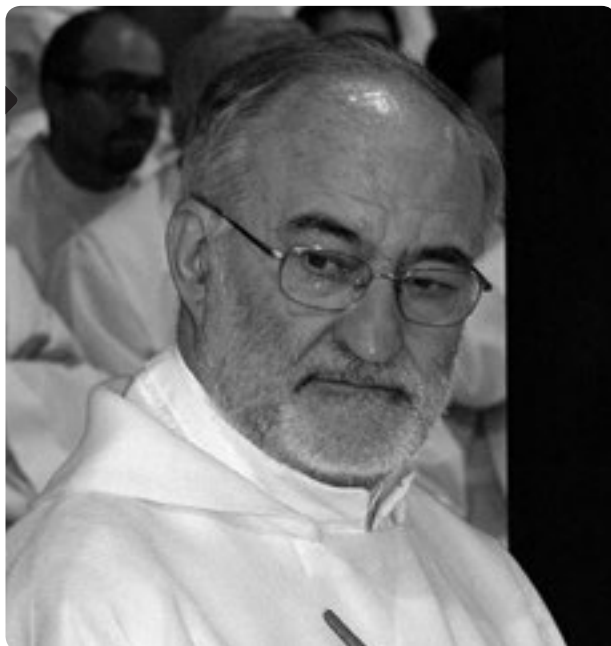

Renovació del col·legi cardenalici

El sant pare Francesc va anunciar diumenge passat la creació de nous cardenals.

Entre els nomenaments destaca el de l'arquebisbe de Rabat (Marroc), Mons. Cristóbal López (foto). El nou arquebisbe de Rabat va néixer a la província d'Almeria però de petit la família es va traslladar a Badalona, on va estudiar amb els salesians. Allà va manifestar el seu desig de ser salesià. Tot i que bona part de la seva trajectòria ha estat a Llatinoamèrica i al Marroc, també ha estat diversos anys dedicats a les obres salesianes de Catalunya. En el 2014 va ser escollit provincial de la Inspecció Maria Auxiliadora, que inclou les comunitats salesianes de Catalunya.

També ha estat creat cardenal el missioner combonià, nascut a Sevilla, Miguel Ángel Ayuso Guixot, actual president del Pontifici Consell per al Diàleg Interreligiós.

Quim Erra, general de l'orde de Sant Joan de Déu

Vigatà nascut en 1961

En el darrer capítol general de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu, Quim Erra va ser escollit primer conseller d'una institució present en cinquanta-cinc països. Nascut a Vic en 1961, havia estat provincial a Catalunya en dues ocasions i ara era superior de la comunitat de l'Hospital Sant Joan de Déu de Barcelona. És diplomad en Infermeria i màster en Bioètica.

Recentment ha fet unes declaracions a Lucia Montobbio, de *Catalunya Religió*. En altres coses explica que l'hospitalitat és el valor principal de l'orde: «L'hospitalitat l'entenc com a acollir l'altre en un espai per a poder donar resposta a les necessitats que tingui. La nostra hospitalitat, en concret, es dona en l'àmbit de la salut, en hospitals com aquest on es trobem ara de Sant Joan de Déu a Barcelona, i també en l'àmbit social, des d'on

apostem per l'atenció a la gent del carrer. L'hospitalitat és una cultura basada a acollir les persones que no vénen de manera voluntària, sinó mogudes per una necessitat.»

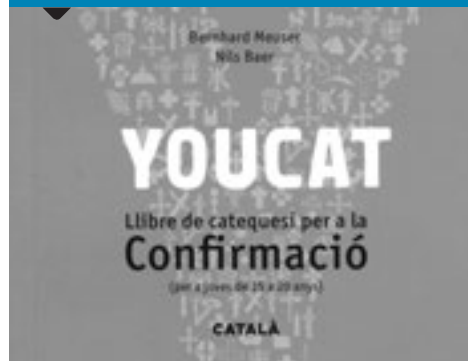
També explica quelcom de la seva vocació: «Des de jove, vaig intuir que tenia aquesta vocació religiosa. Havia tingut l'oportunitat de viure la fe i de conèixer persones religioses de diferents congregacions i iniciatives de Vic..., pregar, viure en comunitat, dedicar-se als altres. Em sentia molt cridat a viure la vida des de la fe. I després vaig ser conscient del meu interès pels malalts, pels avis, per les persones que patien malalties i per persones que tenien diferents graus de discapacitat. A l'hora de mirar quin orde religiós tenia aquesta dedicació pel món de la salut, vaig conèixer l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu.»

El llibre

YOUCAT. Confirmació

B.Meuser - N.Baer

Claret. 112 pàgines

Tenim ja a la nostra disposició la traducció catalana del llibre de catequesi per a la Confirmació (per a joves de 15 a 20 anys) elaborat per l'equip YOUCAT d'Augsburg (Alemanya). Com els altres volums de la mateixa col·lecció —YOUCAT (catecisme jove per a conèixer i viure la fe de l'Església catòlica), de l'any 2011, i DOCAT (explicació de la Doctrina Social de l'Església), del 2018—, és una obra presentada amb molta amenitat, sense que en pateixi, ans al contrari, la profunditat i completesa.

El llenguatge és especialment triat per a adreçar-se al jove, hi abunden les il·lustracions a tot color i els dibuixos, hi ha, lògicament, moltes referències a la Bíblia, com també a l'altre catecisme bàsic de la mateixa col·lecció (l'esmentat YOUCAT). Aquest llibre «és el teu entrenador personal i t'acompanya fins al gran dia de la teva Confirmació».

Glossa

Tots som cridats a participar en el Sínode Diocesà

Romà Casanova, bisbe de Vic

Un, alguns, tots. Aquesta és la dinàmica del Sínode Diocesà. Ha estat «un», el bisbe, qui ha convocat el Sínode Diocesà. Ara farà just un any, en què vaig signar el decret de convocatòria del Sínode. Durant aquest any han estat «alguns», els membres de la Comissió del Sínode, qui han fet els primers petits passos del nostre caminar sinodal. I ara, a partir de diumenge vinent, 15 de setembre, som «tots» els qui som cridats a participar en el nostre Sínode, el qual té per lema «Sínode per a l'esperança».

La convocatòria de la Jornada Diocesana i el Dia de la Catedral tindrà, doncs, aquest any tota la força i la gràcia de l'inici del camí sinodal, amb la fase d'animació i la fase dels grups sinodals. És molt clar que la pròxima Jornada Diocesana té una gran importància per a fer un pas més en el camí sinodal. Som convocats tots, tant des del matí al Seminari Diocesà, com a la tarda a la catedral, a entrar en la dinàmica sinodal. Què és el Sínode? Per què el celebrem? Podrem fer realitat aquest gran repte? Com ha de ser el nostre caminar sinodal? Quina dinàmica té el Sínode Diocesà? Què ens demana viure el Sínode per a l'esperança? Són aquestes algunes de les preguntes que ens podem fer abans d'inici-

ar el Sínode de la nostra Església de Vic. I la Jornada Diocesana té la vocació de donar resposta a aquestes qüestions i, sobretot, té el gran repte de ser el tret de sortida del Sínode, en el sentit de poder encendre en el cor de molts el desig de viure aquest moment de gràcia que el Senyor ens concedeix.

La paraula clau en el camí sinodal és «tots». El Sínode Diocesà és una celebració de tota l'Església diocesana de Vic. Tots hem de viure el que som: «L'Església és en Crist com un sacrament, o senyal i instrument, de la unió íntima amb Déu i de la unitat de tot el llinatge humà» (LG, 1). Adonem-nos-en bé! La comunió de tots en la nostra diversitat no és quelcom opcional. La comunió és una necessitat per a viure el que som. El Sínode ens aporta una oportunitat d'or per a avançar en el camí sinodal, els camins de la comunió, de la pregària comuna, del diàleg en la veritat i en l'amor, en el discerniment de la voluntat de Déu per a la nostra Església i per a cada un de nosaltres. No deixem passar, doncs, l'hora de Déu del Sínode Diocesà. No perdem l'oportunitat de començar a caminar, junt amb molts, en la Jornada Diocesana del 15 de setembre al Seminari i a la catedral.

